

Het Vlaams stedenbeleid: wat was er en komt er nog iets?

► Dirk Holemans

'In Vlaanderen een stedenbeleid voeren, is geen sinecure', stelde de voormalige minister voor Stedenbeleid Paul Van Grembergen meermaals in het Vlaams Parlement. En hij sprak de waarheid. Vlaanderen heeft het moeilijk om een kortdauw stedenbeleid te voeren. Hier zijn tal van redenen voor. Van erg concrete tot meer historische. Zo is concreet gezien een Vlaams Parlement bevolkt met burgemeesters en schepenen uit het platteland een moeilijke plek om te discussiëren over de toekomst van de stad (laat staan hier meer geld voor uit te trekken). En in een langer tijdspectief gezien heeft onder meer Kesteloot in dit tijdschrift de historiek blootgelegd van decennia CVP-antistedelijk beleid.

Met deze context in het achterhoofd willen we in dit artikel een bescheiden stand van zaken maken van het Vlaams stedenbeleid. Het moment is er alleszins geschikt voor: er kan teruggeblikt worden op vijf jaar paarsgroen beleid, het regeerakkoord van de nieuwe Vlaamse Regering is ter beschikking. Uiteraard is dit verhaal geen wetenschappelijke analyse maar het relaas van een participant observer.

Het paarsgroene regeerakkoord uit '99

Het paarsgroene regeerakkoord uit '99 was veelbelovend voor het stedenbeleid. Er werd gesproken van een echt grootstedenbeleid (gericht op Antwerpen, Brussel en Gent), de noodzaak om van steden terug aantrekkelijke woonomgevingen te maken stond centraal. Verder werd gewezen op het belang van een inclusief stedelijk

beleid: elke minister moest zich met zijn/haar bevoegdheden om de stad bekommeren.

Het regeerakkoord uit '99 bevatte wat betreft stedenbeleid een vrij gedetailleerde omschrijving van doelstellingen en plannen, en dit op drie vlakken.

Ten eerste de evaluatie, bijsturing en versterking van het Sociaal Impulsfonds (SIF). Er werd terecht verwezen naar de bureaucratisering verbonden met het SIF, en naar het belang van meer preventief te gaan werken (oog hebben voor buurten die achteruitgaan, in plaats van enkel te investeren in wijken die al verkommerd zijn).

Ten tweede het stimuleren van het wonen in de stad. Het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen (RSV) wordt bevestigd als beleidskader, de nood wordt omschreven van de afbakening van stedelijke gebieden. In deze laatste gebieden moeten er vooral woningen bijkomen, liefst in de vorm van eigentijdse woonvormen.

Ten derde wordt een nieuw instrument van stedenbeleid voorgesteld: het Stadsvernieuwingsfonds.

Tenslotte nog even het veelzeggend feit vermelden dat in het paarsgroene regeerakkoord uit '99 er slechts vier lijnen staan over het plattelandsbeleid met daarin twee nietszeggende zinnen.

Wat heeft paarsgroen er van gemaakt?

Om hier een genuanceerde kijk op te geven, lijkt het zinvol op twee niveaus een analyse te maken. Ten eerste kan gekeken worden in hoeverre het regeerakkoord uitgevoerd is geworden. Een regeerakkoord is tenslotte een verbintenis tussen

verschillende politieke partijen, alsook een engagement naar de bevolking toe. Ten tweede kan de vraag worden gesteld of dit regeerakkoord de juiste inhoudelijke lijnen bevatte, alle elementen bevatte voor een afdoend en eigentijds stedenbeleid.

De uitvoering van het paarsgroene regeerakkoord inzake stedenbeleid

Op dit niveau kan de balans van paarsgroen positief zijn: het luik stedenbeleid uit het regeerakkoord is behoorlijk uitgevoerd. Hoewel ook hier, zoals in het domein sociale huisvesting, de vele ministerswissels geen deugd deden.

Zoals gesteld, wordt de eerste doelstelling de evaluatie, bijstelling en versterking van het SIF. Al snel kreeg deze oefening een naam: er zou gewerkt worden aan een nieuw Stedenfonds, ter vervanging van het SIF. Er was bij de paarsgroene meerderheid een consensus over de tekortkomingen van het SIF. Deze omvatten in de eerste plaats een loodzware bureaucratie, en een tekort aan transparantie door het doorsluizen door stedelijke besturen van SIF-middelen naar een veelheid aan vzw's (wat losstaat van een inhoudelijke evaluatie van de werking van deze vzw's). Deze terechte kritiek is door verschillende regeringspartijen gehanteerd voor verschillende doeleinden. Zeker de VLD kwam hier hard uit de hoek (en ging mijn inziens uit de bocht). De liberalen hanteerden het argument van bureaucratie om – achter de schermen weliswaar – boudweg een pleidooi te houden voor de afschaffing van het SIF! Volgens hen zouden deze middelen beter bij het bestaande Gemeentefonds gevoegd worden. Ook het eerder genoemde fenomeen – een Vlaams Parlement vol plattelandsgemeesters en -schepenen – leidde tot een voortdurend pleidooi om het nieuwe Stedenfonds ook ten gunste te laten komen van een veelheid aan kleine steden en stadjes. Wat betreft het Stedenfonds is gelukkig deze boot afgehouden kunnen worden, wat echter niet het geval is bij het Stadsvernieuwingsfonds (zie verder). En ook de woonplaats van verschillende ministers heeft jammer genoeg een rol gespeeld in de debatten en beslissingen inzake het Stedenfonds. En ja, zo verwordt stedenbeleid soms tot dorpspolitiek ...

Eenmaal het Stedenfonds een verworven zaak was binnen de paarsgroene meerderheid, hebben de paarse partijen de aanval ingezet op de sociale criteria van het SIF. Nochtans was deze werkwijze van het SIF de logica zelve: hoe hoger de sociale nood in een stad, hoe meer fondsen deze kreeg. Er speelden hier waarschijnlijk drie redenen mee voor deze paarse aanval. Ten eerste wilde de VLD (op vele vlakken) de regelgeving vereenvoudigen, of deze regelgeving nu zinvol was of niet. Ten tweede begonnen steden zoals Gent steeds meer belang te hechten aan hun imago, en in die zin is het niet leuk om in de sociale criteria van het SIF gerangschikt te staan als de 'armste stad van Vlaanderen'. Ten derde kregen een aantal van de dertien centrumsteden van Vlaanderen (met name Hasselt, Roeselare en Sint-Niklaas) geen SIF-middelen omdat ze niet voldeden aan de criteria die uitsluitend sociaal van aard waren (aantal bestaansminimumtrekkers, aantal huizen zonder comfort, ...).

Het zal niet verbazen dat Hasselt en zijn burgemeester een belangrijke rol heeft gespeeld bij de finale beslissingen rond het Stedenfonds. Deze hielden in dat de dertien centrumsteden geld kregen uit het Stedenfonds à rato van hun inwonersaantal, dat geen enkele stad er op achteruitging ten aanzien van de SIF-financiering, en dat steden een grotere autonomie kregen bij de besteding van de middelen uit het Stedenfonds. Waarbij het eerste gevecht om het voortbestaan van de SIF-middelen tegen de liberale aanval onderweg nog een vervolg kreeg met een poging om Antwerpen en Gent middelen te onttrekken om de financiering voor de nieuwkomers (Hasselt, Roeselare en Sint-Niklaas) te bekostigen. Iets wat de Vlaamse Regering in de tijd wel eens een halve dag ruzie heeft gekost ... Of om het vanuit een groen perspectief te benoemen: het was teleurstellend dat er geen extra geld werd vrijgemaakt voor een afzonderlijk grootstedenbeleid, tegelijk was het een pluim op de groene hoed dat de grote steden geen geld werd afgenomen.

Finaal kan gesteld worden dat het regeerakkoord wat dit betreft uitgevoerd is geworden:

- de SIF-middelen zijn behouden voor de steden en licht gestegen;
- minder bureaucratie en meer autonomie voor de betrokken steden.

De toekomst zal uitwijzen in hoeverre de beslissing om de sociale criteria van het SIF te vervangen door het inwonersaantal van het Stedenfonds

een groot effect zal hebben. Voorlopig is dit niet het geval, los van de inhoudelijke discussie.

Wat betreft het luik 'wonen in de stad' uit het hoofdstuk Stedenbeleid van het paarsgroen regeerakkoord kunnen we kort zijn. Het RSV is behouden als beleidskader én uitgevoerd met liberalen in de regering, een duidelijke verdienste van de andere regeringspartijen. De afbakening van de stedelijke gebieden is tergend traag zijn gang gegaan, maar hier ligt een belangrijk deel van de verantwoordelijkheid bij de betrokken steden zelf.

Van de doelstelling om eigentijdse vormen van stedelijk wonen te realiseren is er niet veel geworden. Wel kan duidelijk de kwaliteitsverhoging worden waargenomen bij openbare bouwprojecten door de rol die de Vlaamse Bouwmeester hierin heeft gespeeld.¹

Het nieuwe instrument inzake stedenbeleid dat het paarsgroene regeerakkoord naar voren schoof – het Stadsvernieuwingsfonds – is in de praktijk gerealiseerd. In een eerste stap – later is nog een tweede stap gekomen – is hier 25 miljoen euro vrijgemaakt om projecten van privaatsamenwerking (PPS) te realiseren. Inzake PPS kan je een dubbele houding aannemen. Langs de ene kant is het positief dat je ook private investeerders over de brug haalt om te investeren in bouwprojecten naar voren geschoven door stedelijke overheden. Langs de andere kant is er het gegeven dat PPS er toe kan leiden dat niet geïnvesteerd wordt in de meest kansarme wijken.

Het ontwerp decreet inzake het Stadsvernieuwingsfonds van de Vlaamse Regering was erg mager op gebied van de participatie van de bewoners bij de concrete bouwprojecten. Op decretaal vlak is hier in het Vlaams Parlement nog aardig wat bijgestuurd, maar in de praktijk heeft dit niet zo'n verschil gemaakt. Dit komt zowel door de onwil van de lokale besturen (soms ging het om projecten die al jaren kant-en-klaar in de schuiven lagen wachtend op een financierende hogere overheid), maar ook de commissie van experts die de ingediende projecten moest beoordelen, was onvoldoende onderlegd wat betreft bewonersparticipatie.

Het debat dat reeds aanwezig was binnen paarsgroen over het Stedenfonds kwam ook hier opnieuw aan bod. Terwijl het logisch was dat in de eerste plaats gemikt werd om met het Stadsvernieuwingsfonds projecten te ondersteunen in

de dertien Vlaamse centrumsteden (die al behoorlijk klein zijn in vergelijking met steden in het buitenland), was er nu geen ontkomen aan. Sommige paarse excellenties wilden absoluut dat ook hun stad in aanmerking kwam voor het Stadsvernieuwingsfonds, dus werd ook heel de groep van kleine stadjes in Vlaanderen er bij genomen. Of hoe door sommigen in de Vlaamse Regering 'eigen stadje eerst' werd gepredikt!

Los van deze kritiek gebiedt de eerlijkheid dat deze uitbreiding toch wel positief effect heeft gesorteerd. Het heeft besturen van kleinere steden (en ook van sommige grote steden) voor de uitdaging gesteld om te tonen dat ze in staat zijn om voor lokale stadskankers of lege plekken een sterk stedenbouwkundig onderbouwd bouwproject te ontwikkelen. In die zin was het een wijze beslissing van de gewezen minister Van Grembergen om naast de negen projecten die geselecteerd werden voor subsidiëring in de eerste ronde van het Stadsvernieuwingsfonds, de andere steden inhoudelijk te ondersteunen om hun ingediende projecten beter uit te diepen en te onderbouwen.

Naast de stedelijke fondsen heeft de paarsgroene regering ook werk gemaakt van het uitwerken van een visie over de stad. Het belangrijkste initiatief hier was de opmaak van een 'Witboek Stedenbeleid'. Het belang van deze publicatie kan niet genoeg in de verf worden gezet. Waarschijnlijk was het de eerste maal in Vlaanderen dat experts uit uiteenlopende kennisdomeinen werden uitgenodigd tot een interdisciplinair team om een visie uit te werken op middellange termijn. Een visie die er ook gekomen is, gecenterd rond de begrippen 'rasterstad' en 'stadsrepubliek'. Zoals gezegd mag het resultaat er zijn, zowel de feitelijke analyse als de synthese van de brede internationale literatuur (die vaak weinig bekend is in Vlaanderen) is prima werk.

Doorheen dit Witboek sluimert echter ook een discussie die onderhuids aanwezig is in vele discussies over stedenbeleid, en ook aanwijsbaar was in de discussies binnen de paarsgroene meerderheid en in het Vlaams Parlement. Om deze discussie te kunnen duiden, volgt eerst een kort inhoudelijk intermezzo.

Intermezzo

Welke rol kunnen en willen steden en hun inwoners spelen in de toekomst? In feite is dit de cen-

trale vraag in elke discussie over stedenbeleid. Wie kijkt naar de ontwikkelingen in literatuur en op het terrein, ziet een breuklijn tussen twee mogelijkheden. Mogelijkheden die niet louter theoretisch zijn, maar die zich deels reeds afspeelen in de realiteit, al dan niet overlappend. Het zijn ook deze twee sporen die vaak onderhuids een rol spelen in debatten over het te voeren stedenbeleid.

De eerste mogelijkheid is dat steden er voor kiezen om in de eerste plaats belangrijke economische spelers te worden in een geglobaliseerde economie. Deze steden gaan voor het beleid van city marketing: centraal staat de promotie van hun stad naar potentiële bedrijven en toeristen wereldwijd. Natuurlijk zijn er zonder een vitale economie geen voldoende jobs en een betaalbare sociale zekerheid. Maar deze keuze voor city marketing is nooit onschuldig. Als je je stad promoot als een merk, dan moet je publiciteit voeren. En dit betekent tegelijk alle feiten en mensen verbergen die de mooie prentjes in de toeristenbrochures zouden kunnen tegenspreken. Zo wordt gastvrijheid voor asielzoekers vervangen door investeringen in het historisch centrum wat het maakt tot een museum voor bezoekers. Kritische vragen over wat deze evolutie betekent voor inwoners en gasten komen dan zelden aan de orde. En zeker de volgende niet: welke kracht geeft een dergelijke stad aan mensen zonder koopkracht?

Maar er is ook een tweede mogelijkheid voorhanden voor steden, waarbij in de eerste plaats niet voor kapitalisme wordt gekozen als 'inspiratie'-bron maar wel democratie. Zich bewust van de sterke rol die steden kunnen spelen in een internationale context, wordt dan de keuze gemaakt om opnieuw het labo te worden voor experimenten van radicale democratie, nieuwe vormen van solidariteit, minder consumptie en meer duurzaamheid.

In feite staan steden voor een enorm dilemma. Ofwel bevestigen ze het blinde geloof in de kracht van economische groei, wat betekent dat ze de onuitgesproken aanname bevestigen dat de baten van economische groei zullen 'neerdalen'

tot bij de (kans)armen en zo zonder meer de steden geschikt maken voor iedereen om in te leven; ofwel kiezen ze voor een maatschappelijke ontwikkeling gericht op waarden van sociale rechtvaardigheid, ecologische duurzaamheid, economische efficiëntie, politieke participatie en cultureel pluralisme.

Het huidige proces van economische globalisering duwt steden in de richting van de eerste

*Welke rol kunnen en willen
steden en hun inwoners spelen
in de toekomst?*

keuze die neerkomt op vooral een economische actor van belang te willen zijn. In dit verband kan globalisering opgevat worden als een verhaal van het uitwissen van de symbolische betekenis van plaatsen en de levenskwaliteit van stedelijke bewoners. Want

als de hoofdrol van de stad die van 'shopping mall' is, een aantrekkingspool voor investeerders en toeristen over heel de wereld, dan bepalen multinationals de stad en niet langer de bewoners. Zo krijgen we wat Marc Augé 'niet-plaatsen' noemt, *non-lieux*, de ruimtelijke verwerking van de hypermoderniteit. Voor Augé verwijst het concept *non-lieux* naar de installaties die noodzakelijk zijn voor de versnelde circulatie van mensen en goederen, naar de transportmiddelen zelf, als naar de shopping malls én transit kampen voor vluchtelingen van deze planeet. Als een 'plaats', een lieu gekenmerkt wordt door het feit dat ze identiteit verschaft, relaties mogelijk maakt en ons plaatst in een historische context, dan worden *non-lieux* gedefinieerd door het feit dat ze niets van dit alles tot stand brengen.

Deze twee sporen van de toekomst van de stad die hier geschetst worden, kunnen ook in verband worden gebracht met termen die in tal van debatten gehanteerd worden (en helaas ook dikwijls door elkaar gehaald). De keuze voor city marketing verbindt zich dan met de term van (economische) stadsontwikkeling, de keuze voor een democratische en gastvrije stad met de term (sociale) stadsvernieuwing.

Om dit intermezzo terug te verbinden met het verhaal in dit artikel. Terwijl vanuit groene hoek werd gepleit voor een eigentijdse invulling van sociale stadsvernieuwing, zaten de paarse partijen volop in het verhaal van economische stadsontwikkeling. Het is daarom dat paars geen heil

meer zag in de sociale criteria van het SIF, maar steden volop de autonomie wilden gunnen in de besteding van de middelen van het Stedenfonds. En dit om ofwel de discussie niet te moeten voeren, of vanuit de wetenschap dat steden vooral zouden kiezen voor het spoor van city marketing. Zoals hoger aangehaald, zit deze breuklijn ook in het Witboek Stedenbeleid. Hoewel dit zeker tentatief is, krijg je als lezer de indruk dat op een bepaald ogenblik de auteurs in het interdisciplinair team de strijd hebben gestaakt om te komen tot één samenhangend verhaal. Zo krijg je elementen die hun inspiratie halen uit de droom van een gastvrije en democratische stad (het eerste spoor hierboven), elders probeert men het tweede spoor dat vooral economisch is uit te werken.

Het paarsgroene stedenbeleid, revisited

Zoals hoger gesteld kan het paarsgroene stedenbeleid op twee niveaus geanalyseerd worden. Ten eerste kan zakelijk worden vastgesteld hoeveel er uit het regeerakkoord is verwezenlijkt. Hier kan de inschatting positief zijn. Maar ten tweede is er ook het niveau van kritische reflectie: was het regeerakkoord voldoende inhoudelijk sterk, was er ruimte voor een inhoudelijk debat met nieuwe uitkomsten? Wat dit laatste betreft is de uitkomst bijzonder mager. Het aantal parlementsleden beslagen én geïnteresseerd in stedenbeleid was op één hand te tellen. Laat staan dat je een debat kon voeren over de toekomst van de stad met haar verschillende mogelijkheden zoals hoger kort geschetst in het intermezzo. Globaal landde paarsgroen bij een zekere versterking van het eerder gevoerde stedenbeleid, met vooral meer autonomie voor de steden in kwestie. Wat in de praktijk leidde tot minder sociaal georiënteerde stedelijke projecten in het Stedenfonds dan in vergelijking met het SIF. Dat hierdoor de kwetsbaren en gekwetsten in de samenleving, die meer dan vroeger uitgesloten worden door de dualiserende globalisering, meer uit de boot vallen, mocht en mag niet gezegd worden. Integendeel, steden slagen er meer dan vroeger in hun succesnummers te etaleren en de sociale drama's te maskeren. Het fel bejubelde Gentse Stadsbestuur toont bijvoorbeeld het perfide van deze strategie als hij goed gecommuniceerd wordt. Gent is in Vlaanderen de stad met de grootste woningnood (zowel qua nood aan extra huisvesting als qua percentage bestaande woningen in slechte staat), alsook de stad met de grootste bundeling aan

kansarmoede (een score van 100/100 op de SIF-criteria). Toch voert het paarse beleid in Gent een beleid vooral gericht op de middenklasse. Een gegeven dat nog slechts nauwelijks wordt geconstateerd in onze samenleving. Er zijn dan ook nog weinig kritische stemmen die zowel de kennis in huis hebben als het lef om te spreken (en dan moeten ze nog gehoord worden in het huidige medialandschap). In alle geval: als er kritische denkers op zoek zijn naar materiaal over de stad: zowel het hier besproken Witboek Stedenbeleid, alsook de recente stedelijke monografieën als de nieuwe stadsmonitor bevatten een schat aan informatie (allemaal terug te vinden op de website van 'thuis in de stad').

Het paarsgroene stedenbeleid ingeschat

Het is duidelijk dat paarsgroen een reëel stedenbeleid heeft gevoerd (Stedenfonds, Stadsvernieuwingfonds). Ook zijn de inhoudelijke fundamenten gelegd voor een stedenbeleid met visie in de toekomst (Witboek Stedenbeleid, Stedelijke Monografieën en de Stadsmonitor). Ook is er nu een bescheiden maar degelijke plek in de Vlaamse administratie beslagen in stedenbeleid. Tegelijk is er te weinig inhoudelijk debat geweest over de toekomst die Vlaanderen voorheeft met haar steden (city marketing of een gastvrije, democratische stad). Alleszins is er geen trendbreuk geweest waar de auteur van dit artikel ook naar verlangde en mee naar gestreefd heeft. De teleurstelling over dit gegeven ligt echter in balans met het gegeven dat andere krachten vooral streefden naar minder stedenbeleid, wat niet het geval is geworden.

Het stedenbeleid van Leterme I, anno '04

Uiteraard kunnen we hier slechts afgaan op het regeerakkoord. Maar aangezien iedereen beseft dat er magere budgettaire jaren op komst zijn in combinatie met vele financiële noden in sleutel-domeinen, is het duidelijk dat wat niet glashelder in het regeerakkoord staat qua doelstelling, weinig kans op slagen heeft de komende jaren. Hoger werd reeds gesteld dat paarsgroen het RSV als beleidskader hanteerde. Dit was duidelijk terug te vinden in haar regeerakkoord met zowel een pleidooi om meer mensen naar de stad te lokken om er te wonen (het keren van de stadsvlucht, wonen in de stad aantrekkelijk maken), als in het streven naar de bescherming van de open ruimte in het buitengebied. Deze visie vin-

den we niet langer terug bij de huidige tripartite regeringsverklaring. Hier ligt sterk het accent op 'voldoende beschikbare en betaalbare bouwka- vels', waarbij stelselmatig wordt verwezen naar woonuitbreidingsgebieden. Zonder vooruit te lopen op de feiten, kan men hier lezen dat de focus op stedelijk wonen (en renovatie) vervan- gen is door een retour naar nieuwe woningen op nieuw te ontwikkelen terreinen. Het enige zin- netje uit het huidige regeerakkoord dat deze lezing zou kunnen tegenspreken, is dan ook erg vaag: "We zullen de uitvoering van renovatiepro- jecten in stadskernen onder meer via PPS formu- les ondersteunen".

In het nieuwe regeerakkoord van de tripartite regering valt verder bitter weinig te lezen over stedenbeleid, en wat er dan staat is niet concreet, tot soms beschamend vaag. Wat dacht u van de eerste doelstelling om 'maximaal in te spelen op alle mogelijkheden om Europese en andere fond- sen bestemd voor stedelijke ontwikkeling te ver- werven voor onze steden'? Met andere woorden: zelf steken we er geen geld in, maar we gaan wel op zoek naar andere financierders.

De tweede doelstelling gaat over het stadsver- nieuwingsfonds en het Mercuriusfonds, waarvan de integratie en complementariteit worden onder- zocht. Grote afwezig: het Stedenfonds! Het is toch wel onthutsend dat er in dit regeerakkoord geen woord staat over het belangrijkste instru- ment van het Vlaamse stedenbeleid.

De derde doelstelling is onverhuld eentje die past binnen het beleid van city marketing: "We ondersteunen de steden in hun vernieuwende initiatieven op het vlak van cultuur- en kunstpa- trimonium zodat zij uitgroeien tot aantrekkelijke toeristische trekpleisters, wat een commercieel-eco- nomisch bevorderend effect heeft."

Over de volgende twee doelstellingen schrijven we niets, omdat ze vager dan vaag zijn.

Wat volgt is dan nog een aankondiging van dere- gulering inzake ruimtelijke ordening en sociale huisvesting, gevolgd door een doelstelling over- geschreven uit de bestseller van de Amerikaanse auteur Florida: "We ondersteunen de steden als dragers van de kenniseconomie."

Opvallend is dat deze zwakke invulling van het stedenbeleid gevolgd wordt met een opmerkelijk luik over plattelandsbeleid. De vier regels bij

paarsgroen (wat veel te weinig is, voor alle dui- delijkheid), zijn hier vervangen door anderhalve bladzijde met toch wel aandacht voor de reële uitdagingen van het platteland heden ten dage: de veranderende rol van de landbouw, de rol van gemeenschapsvoorzieningen, het zorgbeleid op het platteland.

Om niet te eindigen: requiem voor het Vlaams stedenbeleid?

Het heeft weinig zin het vooropgestelde steden- beleid in het nieuwe regeerakkoord af te schie- ten, aangezien er weinig beleid te lezen staat ... Laat me liever besluiten met een oproep tot en twee vragen voor de lezer.

Oproep:

Het is de hoogste tijd dat de actoren in Vlaand- eren die opkomen voor en bekommerd zijn voor de toekomst van de Vlaamse stad en haar inwo- ners, zich verenigen in een strijdbaar en weer- baar netwerk. Want één zaak lijkt duidelijk: er zal opnieuw gestreden moeten worden voor een minimaal stedenbeleid op Vlaams niveau.

Vraag 1:

Hoe komt het dat in het regeerakkoord van Leterme I steden steevast in beeld komen als er sprake is van maatschappelijke problemen, maar hier weinig tot niets tegenover staat als positieve uitdagingen en concrete engagementen?

Vraag 2:

Hoewel op 13 juni het Vlaams Blok er in heel Vlaanderen op vooruit is gegaan, scoren ze het sterkst in tal van steden. Hoe komt het dat hier geen antwoord op geformuleerd wordt in het nieuwe regeerakkoord onder de vorm van een doortastend stedenbeleid?

[Ik weet het niet, maar ik lig er wel wakker van.]

Noot:

1. We bespreken hier niet het beleid van sociale huis- vesting, wat een domein op zich is. En het is ondertussen genoegzaam bekend dat hier onvoldoende werk is verzet, zeker gelet op het feit dat Vlaanderen gekenmerkt wordt door zowel een te kleine woon- voorraad als een te veel aan woningen van slechte kwaliteit.